Ασκητές μέσα στον κόσμο: Αποκάλυψη κρυμμένης εικόνας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Ιουνίου, 2020

Διήγηση Παναγιώτου Ματρατζῆ τοῦ Νικολάου, κατοίκου Βεροίας, ὁδός Μοράβια 10, συνταξιούχου Ἀστυνομικοῦ:

«Τό 1962, τόν Μάρτιο μῆνα ὑπηρετοῦσα στό νησί Γυάρο, ἀπέναντι ἀπό τήν Σύρο, στίς φυλακές γιά ἐγκληματίες. Ἕνα Σάββατο, ἐνῶ κοιμόμουν στόν θάλαμο μόνος μου, κατά τά ξημερώματα μοῦ παρουσιάσθηκε στόν ὕπνο ἡ κεκοιμημένη μητέρα μου πού ἦταν πολύ πιστή, καί ὅλος ὁ θάλαμος ἔλαμψε ἀπό φῶς. Μοῦ εἶπε: “Ζῶ, δέν πέθανα”, ἐνῶ εἶχε πεθάνει τό 1958. Συνέχισε: “Νά πᾶς στόν πέμπτο ὅρμο[1]. Ἐκεῖ εἶναι παραχωμένη (θαμμένη) ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Θά βρεῖς μία μαρμάρινη πλάκα ἄσπρη. Θά σέ ὁδηγήσω ἐγώ ἀπό ποῦ θά πᾶς. Νά πάρης τήν εἰκόνα”. Μοῦ ἔδειξε τήν τοποθεσία καί τήν πλάκα. Ἀλλά πῶς νά πάω ἐκεῖ;

»Τό πρωΐ πήγαμε νά βάλουμε μπρός τό καΐκι γιά νά κάνουμε περιπολία γύρω ἀπό τό νησί. Ὅμως δέν ἔπαιρνε μπροστά. Ἐγώ τούς ἀνέφερα τό ὄνειρο καί τούς εἶπα ὅτι πρέπει νά πάω στόν πέμπτο ὅρμο.

»Ξεκίνησα μόνος μου. Αἰσθανόμουν σάν νά μέ ὡδηγοῦσε μία ἀόρατη δύναμη. Προχώρησα πενήντα μέτρα στόν δρόμο καί μετά ἔστριψα ἀπότομα πρός τά βράχια. Τά μέρη ἐκεῖνα εἶναι ἀπάτητα καί τά βράχια πολύ ἀπότομα. Μονοπάτια δέν ὑπῆρχαν. Ἀνέβηκα πρίπου 300 μέτρα καί ἔφθασα σέ μία κορυφή. Ἀπό κάτω οἱ κρατούμενοι μέ τόν φύλακα ἀποροῦσαν καί ἔλεγαν: “Μά καλά, αὐτός εἶναι τρελλός, ποῦ ἀνεβαίνει ἐκεῖ πάνω;”.

»Φθάνοντας στόν τρίτο ὅρμο, σκέφθηκα νά καθήσω νά ξεκουραστῶ ἀλλά τά πόδια μου δέν λύγιζαν καί προχώρησα. Εἶχα ἀπό τίς 6 τό πρωΐ πού βάδιζα καί στίς 10 ἔφθασα στόν πέμπτο ὅρμο. Εἶδα ἐκεῖ τήν πλάκα πού εἶχα δεῖ στό ὄνειρό μου. Αἰσθάνθηκα συγκίνηση καί χαρά. Ἄρχισα νά καθαρίζω τά χόρτα καί βρῆκα σέ βάθος μιᾶς πιθαμῆς κάτω ἀπό τήν πλάκα μία παμπάλαια εἰκόνα τῆς Παναγίας μέ τόν Χριστό, διαστάσεων 30 ἐπί 30 ἑκατοστά, ἁπλῆ χωρίς ἀσήμι, ἀλλά φαίνονταν καθαρά τά πρόσωπα. Βρῆκα καί ἕνα καντήλι χωνεμένο.

»Τό μέρος ἐκεῖ ἦταν ἀπόμερο καί ἀκατοίκητο. Ποιός ξέρει πῶς βρέθηκε ἐκεῖ ἡ εἰκόνα.

»Στόν γυρισμό δέν κατάφερα νά γυρίσω ἀπό τόν ἴδιο δρόμο, γιατί ἦταν ἀπότομος˙ φο-

βήθηκα μήν πέσω στόν γκρεμό καί σκοτωθῶ. Πῆγα ἀπό ἄλλο μέρος, βάδισα πέντε χιλιόμετρα καί ἔφθασα στίς 5 τό ἀπόγευμα στόν θάλαμο πού ἔμενα.

»Ὅταν μέ εἶδαν οἱ συνάδελφοί μου ἐξεπλάγησαν καί προσκύνησαν τήν εἰκόνα. Μετά πήγαμε στόν Μητροπολίτη Σύρου, ἀναφέραμε τά σχετικά, ἀλλά οὔτε ἐκεῖ ἤξεραν πῶς βρέθηκε ἡ εἰκόνα σ᾽ ἐκεῖνο τό ἐρημικό μέρος, οὔτε κανείς κάτοικος γνώριζε ἂν ὑπῆρχε Μοναστήρι ἢ Ἐκκλησία στό μέρος πού βρέθηκε ἡ εἰκόνα. Τότε κάναμε ἐκεῖ ἕνα μικρό παρεκκλήσι, βάλαμε εἰκόνες καί ἀνάβαμε καντήλι. Ἀπό τό σημεῖο αὐτό φαίνεται ἀπέναντι ὁ Σταυρός τῆς Παναγίας τῆς Τήνου».

[1]. Λόφοι πού συγκλίνουν στήν θάλασσα, ὅπως στό Ἅγιον Ὄρος.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο» και την ενότητα: «Θαυμαστά και διδακτικά περιστατικά», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008, Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)